

Förändringen

“Jag var bra i skolan och var allmänt snäll men fan va ful du va da!”

Jag vaknade upp som vanligt och skrek “satan” och sen så gick jag som vanligt till min skola. Jag skrek massor av svordomar påväg till skolan och alla kollade på mig. En gång så hotade till och med en kille mig för jag svor mot honom. Jag går i en särklass för att jag svär för mycket och klarade inte av att gå i en vanlig klass för alla bara skrattade åt mig.

Jag är smal som en pinne och har långt blont hår som en tjej och jag är 14 åroch går i 7an på min skola och har det ganska lätt för skolan när jag focuserar så svär jag aldrig, jag vet inte varför men det bara är så. Så under lektionerna så går det bra för mig. 15:30 så går jag hem som vanlig från skolan, och jag går under den där tunneln på eftermiddagen där aldrig någon annan går, så där känner jag mig säker. Men just idag så kom det ett gäng med fyra personer i 20 årsåldern i tunneln som glodde på mig. Jag blev nervös och skrek till dem “Fan va ful du va da!”. De gick hastigt emot mig och frågade “vadfan sa du”. Jag var livrädd och försökte hålla tyst men det bara kom, “käften tönt!”, “förlåt, förlåt” sa jag lite tyst för jag var livrädd. Men de blev så arga så de började putta och slå mig. Efter ett par minuter så kände de sig klara med mig och gick därifrån. Men då kunde jag ju inte hålla tyst som vanligt och skrek till dem “jävla tönt jävel, är det allt du har!”. Jag tänkte tyst för mig själv, *nejnejnej, vad har jag gjort*. Jag hörde de gå emot mig och killen som verkade vara ledaren i gruppen tog upp en pistol och sa “ett ord till och jag skjuter!”.

Nu var det på liv och dör kände jag. *Säg inget snälla, säg inget!* Tänkte jag tyst. Men ja, jag skrek som vanligt, “hahaha ingen gillar dig, så ful du är!”

Det tog bara några sekunder också lät det bara “pang!”

Jag vaknade upp, mamma, pappa, min syster och hela släkten satt runt mig. Mamma började gråta och kramade om mig hårt och pappa blev överlycklig. Doktorn kom in och förklarade vad som hade hänt, att jag hade fått ett skott i huvudet och hade hur mycket tur som helst. Doktorn sa även att min mamma hade berättat om min sjukdom, att det kan ha varit den som orsakade allting men jag kom inte ihåg något. Men sen sa doktorn att de hade kollat genom hela mig och såg inget fel på mig alls. Alla stod bara och log och då kom jag ihåg att jag hade tourettes. Men nu har jag varit vaken i 2h och inte svurit eller sagt något dumt.

Efter 2 dagar fick jag åka hem igen och vila. Dagarna gick och gick och jag trivdes bra i den nya skolan där jag var “normal” som alla andra och behövde inte tänka på vad som skulle hända och vad jag skulle säga, så jag kunde bara slappna av och bara tänka på mina studier.